

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 98.526 van 28 augustus 2001
in de zaak A. 97.321/VII-23.590**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat M. MANDELBLAT,
 kantoor houdende te 1040 BRUSSEL,
 A. Reyerslaan 41, bus 8

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Albanese nationaliteit, op 9 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 7 maart 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 oktober 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 22 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 31 mei 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 juni 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 18 augustus 1999 en verklaarde zich op 19 augustus 1999 vluchteling.

1.2. Op 7 maart 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 9 oktober 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 26 juli 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is.

Volgens haar verklaringen zou betrokkene, die de Albanese nationaliteit beweert te bezitten, in 1986 zijn afgestudeerd aan de faculteit Economie van de universiteit van Tirana. In 1994 zou betrokkene directrice geworden zijn van een school voor beroepsopleiding in Shkodër (O.R.T.) die deel uitmaakt van een groep van vijf gelijkaardige centra (verspreid in heel het land) die onder toezicht van het Albanese Ministerie van Arbeid en met Amerikaanse steun allerlei beroepsopleidingen geeft (informatica, talen, secretariaat, electronica-onderhoud). Sinds 1994 zou betrokkene tegen een kleine vergoeding ook deeltijds voor de politie van Shkodër gewerkt hebben. Zo zou ze op het commissariaat computerprogramma's (o.a. een database met allerlei informatie over arrestanten en gevangenen) geïnstalleerd hebben en zou ze wekelijks het onderhoud ervan gedaan hebben. Sindsdien zou betrokkene op straat soms

aangesproken zijn door onbekenden die vroegen waarom ze voor de politie werkte. Ook op school zou ze enkele malen (ernstig) bedreigd zijn door jongeren die een diploma eisten zonder te betalen of zonder lessen te volgen. Volgens betrokkene zouden dit aanvankelijk slechts kleine incidenten geweest zijn waar ze weinig aandacht aan zou hebben besteed. In 1995 zou betrokkene vice-voorzitster van de overkoepelende 'Vereniging van Beroepsopleidingen' in Tirana geworden zijn en in februari 1999 zou ze samen met een vriendin een eigen privé-school ('Inkus Network') voor informatica -en taalcursussen geopend hebben, erkend door de overheid. In mei 1998 en juli 1999 zou betrokkene in Turijn (Italië) zelf twee (van de vier voorziene) specialisatiecursussen, georganiseerd door de Internationale Arbeidsorganisatie van V.N. (I.L.O.), gevolgd hebben. De twee laatste cursussen zou ze door de escalatie van haar problemen niet meer kunnen volgen hebben.

Voor de tweede I.L.O.-cursus in Italië zou betrokkene al enkele malen ernstig geprovoceerd zijn omwille van haar activiteiten voor de politie van Shkodër. Zo zou haar auto op 23 juni 1999 nabij haar school gestolen zijn en zou ze in die periode ook door twee jongeren op de fiets bedreigd zijn met de opmerking dat ze wisten waar haar man werkte en dat ze voorzichtig moest zijn. Betrokkenes vrienden zouden haar toen eveneens aangeraden hebben om voorzichtig te zijn voor de veiligheid van haar man en kinderen. Na haar terugkeer uit Italië zouden de problemen eind juli - begin augustus 1999 geëscaleerd zijn toen betrokkene nabij haar huis benaderd en met de dood bedreigd zou zijn door drie onbekende, gewapende en gemaskerde personen die wilden weten waar een bepaalde crimineel in de cel zat en door wie hij veroordeeld was. Betrokkene zou toen echter niets gezegd hebben en kunnen ontsnappen zijn aan haar belagers door de aanwezigheid van toevallige voorbijgangers. Volgens betrokkene had het helemaal geen zin om hiertegen klacht in te dienen bij de politie omwille van de grootschalige corruptie. Zelfs de hoofdcommissaris van Shkodër, die betrokkene in het kader van haar werk goed kende, zou haar gezegd hebben dat hij haar niet kon beschermen. Sinds laatstgenoemde bedreiging zou betrokkene meestal thuis gebleven zijn en enkel in gezelschap nog buiten gekomen zijn, uit schrik voor nog meer geweld. Enkele dagen later zou betrokkene bij haar tantes in Tirana ingetrokken zijn, terwijl haar kinderen bij haar ouders elders in Shkodër zouden gaan wonen zijn. Op 16 augustus 1999 zou betrokkene besloten hebben om alleen uit Albanië te vertrekken, richting België, waar ze op 19 september 1999 asiel aanvraag. Haar beide dochters kwamen half december 1999 in België aan. Haar man zou (toen nog) in Albanië gebleven zijn omwille van zijn functie als kinderarts in het ziekenhuis van Shkodër. Na betrokkenes vertrek zou de politie tweemaal bij haar moeder langsgekomen zijn en naar betrokkene gevraagd hebben. Volgens betrokkene omdat de politie misschien schrik gekregen had dat ze belangrijke, vertrouwelijke informatie zou doorvertellen aangezien ze door haar werk als informaticus immers veel wist over de politiediensten van haar stad. Voorts zou betrokkene ook vernomen hebben dat haar man ondertussen toch ook gevlucht zou zijn. Betrokkene beweerde echter niet te weten waarom of waar naartoe.

Ter staving van haar asielaanvraag heeft betrokkene bovendien volgende documenten neergelegd: een diploma van de universiteit van Tirana, faculteit Economie, afdeling handel, dd. 8 juli 1986; een Albanees rijbewijs, dd. 4 maart 1997; een internationaal rijbewijs, dd. 29 juni 1999; vijf certificaten van zelf gevolgde opleidingen, daterend van 1994 en 1996, waarvan vier in betrokkenes eigen school (O.R.T.): management, computer, Frans, cosmetologie en Engels: een certificaat van O.R.T. dat bevestigt dat betrokkene er directrice is (geweest), dd. 21(?) januari 1997; een attest van 'Inkus Network', dd. 26 augustus 1999, dat bevestigt dat betrokkene bestuurslid van dit bedrijf is; een attest van het politiecommissariaat van Shkodër, dd. 5 oktober 1999, dat bevestigt dat betrokkene van 10 juni 1994 tot 30 juni 1999 op het commissariaat als computeroperator gewerkt heeft; twee documenten van cursussen van de I.L.O. die betrokkene in mei 1998 en juli 1999 in Turijn gevolgd heeft; inschrijvingsdocumenten van de derde cursus van de I.L.O. die betrokkene in Milaan ging volgen; en documenten van een opleidingsproject (met voorstellen voor vormingscursussen) met een Italiaanse partner in Tirana en Shkodër.

Opgemerkt moet worden dat de door betrokkene aangehaalde provocaties, intimidaties en (doods)bedreigingen volgens haar verklaringen rechtstreeks verband houden met het feit dat zij sinds 1994 als informaticus zou gewerkt hebben voor de politie van Shkodër en bijgevolg goed op de hoogte geweest zou zijn van bepaalde

vertrouwelijke informatie (onder meer m.b.t. gevangenen en veroordeelden), en gepleegd zouden zijn door personen die banden zouden hebben met deze criminelen en er informatie over wilden bekomen. Derhalve dienen deze feiten als louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard te worden beschouwd. Uit betrokkenes verklaringen kan immers helemaal niet afgeleid worden dat voornoemde bedreigingen zouden geuit zijn om politieke of andere motieven voorzien in de Vluchtelingenconventie. Gezien bovenstaande vaststellingen heeft betrokkene dan ook onvoldoende aannemelijk gemaakt dat de aangehaalde provocaties en geweldplegingen tegen haar het toepassingsgebied van het gemeenrecht zouden overschrijden en niet enkel zouden kaderen in de aanhoudende golf van geweldplegingen door allerlei rivaliserende (criminele) bendes die Albanië teistert sinds de ineenstorting van verschillende frauduleuze piramidefondsen (begin 1997) en de daaropvolgende rellen en plunderingen (onder meer van verschillende wapendepots) in heel het land.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat betrokkene i.v.m. voornoemde feiten blijkbaar nooit de hulp van de (lokale) autoriteiten heeft ingeroepen om haar te beschermen tegen haar beweerde belagers en hiervoor geen aannemelijk motief heeft aangezien zij voordien blijkbaar nooit enige problemen met de politie of een andere overheid zou hebben gehad en ze, luidens haar verklaringen, blijkbaar zelfs goed bevriend zou zijn geweest met de lokale politiecommissaris.

De reden die betrokkene ten slotte aanhaalde voor het politiebezoek bij haar moeder na haar vertrek, met name dat de politie vreesde dat ze vertrouwelijke informatie zou verspreiden, is bovendien louter hypothetisch en wordt door geen enkele objectieve feitelijkheid ondersteund.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 7 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij stelt dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is omdat de bestreden beslissing volledig autonoom werd gewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat op grond van artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tijdens de termijn waarbinnen men een dringend beroep kan instellen bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsmede tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep, alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die zijn genomen ten opzichte van de vreemdeling geschorst worden;

Overwegende dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te worden beschouwd als tegenpartij wat betreft de bevestigende beslissing

tot weigering van verblijf, die de beslissing tot weigering van verblijf van de minister van Binnenlandse Zaken volledig opslorpt;

Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken alleszins als tegenpartij moet worden beschouwd met betrekking tot de verwijderingsmaatregel ten gevolge van de beslissing tot weigering van verblijf; dat het bevel om het grondgebied te verlaten immers opnieuw tot leven komt na de bevestigende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Overwegende dat men zich vragen kan stellen over het nut van de door de tweede verwerende partij opgeworpen exceptie, die trouwens ongegrond is;

3.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partij de schending inroept van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 52, § 1, 2/ b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van het begrip “vluchteling” in de zin van artikel 1, A (2) van de vluchtelingenconventie (Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951); dat zij stelt dat behoorlijk bestuur vereist dat het bestuur alle relevante informatie op tijd en tegensprekelijk dient te verzamelen; dat zij betwist dat zij geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij daadwerkelijk uit Kosovo afkomstig is; dat zij verder laat gelden dat het luidens voormelde vluchtelingenconventie volstaat dat er slechts ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer in het land van oorsprong, en dat het niet noodzakelijk is dat de vervolging gepleegd wordt door de autoriteiten van dat land; dat die vervolgingen eveneens kunnen uitgaan van groepen van de bevolking van dat land;

Overwegende dat de verzoekende partij klaarblijkelijk ten onrechte artikel 52, § 1, 2/ b van de vreemdelingenwet inroept; dat dit artikel betrekking heeft op vreemdelingen die zich aan de grens vluchteling verklaren; dat de verzoekende partij zich op de Dienst Vreemdelingenzaken in Brussel vluchteling heeft verklaard en als dusdanig onder toepassing van artikel 52, §2, 2/, van de Vreemdelingenwet valt;

Overwegende dat, met betrekking tot de vaststelling van de commissaris-generaal, de door verzoekster ingeroepen feiten als louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard dienen beschouwd te worden; dat de verzoekende partij uit het oog verliest dat het Verdrag van Genève vereist dat de gevreesde vervolgingen gebeuren wegens het ras, de godsdienst, de nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of de politieke overtuiging van de vluchteling; dat het evident is dat, om een gegronde vervolgingsvrees in de zin van de Vluchtelingenconventie aan te kunnen nemen, de vereiste vrees moet beantwoorden aan de criteria die in die conventie zijn vastgelegd; dat

door dit te overwegen de commissaris-generaal niet de wettigheid van de bestreden beslissing in het gedrang brengt;

Overwegende dat de verzoekende partij overigens niet betwist dat haar asielmotieven als interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard moeten beschouwd worden; dat zij er niet in slaagt aan te tonen dat deze feitelijke vaststelling van de commissaris-generaal onredelijk zou zijn;

Overwegende dat de commissaris-generaal vaststelt dat de door de verzoekende partij ingeroepen asielmotieven gemeenrechtelijke feiten betreffen en dat ze niet aannemelijk maakt dat deze feiten onder de criteria van de Conventie van Genève vallen; dat de verzoekende partij, in haar poging om die vaststelling te ontkrachten, zich tot algemene affirmaties beperkt; dat zij niet concreet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing onwettig zou zijn;

Overwegende dat, met betrekking tot de vaststelling van de commissaris-generaal, de verzoekende partij blijkbaar nooit de hulp van lokale autoriteiten heeft ingeroepen, de verzoekende partij stelt dat deze autoriteiten corrupt zijn; dat volgens haar uit haar verklaringen blijkt dat ze wel degelijk stappen heeft ondernomen bij de lokale politiecommissaris die ze kende maar dat dit zonder enig gevolg bleef;

Overwegende evenwel dat noch uit de verklaringen die de verzoekende partij aflegde voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch uit deze afgelegd voor de commissaris-generaal, kan worden afgeleid dat zij in tegenstelling tot hetgeen de commissaris-generaal overweegt, hulp heeft gezocht bij de lokale autoriteiten; dat op grond van deze vaststellingen de commissaris-generaal in alle redelijkheid tot de betrokken vaststelling kon komen; dat de verzoekende partij alleszins het tegendeel niet aantoont;

Overwegende dat, met betrekking tot het politiebezoek bij de moeder van de verzoekende partij, deze laat gelden dat het uitsluiten van de vrees voor vervolging die louter gebaseerd wordt op een hypothese, zou neerkomen op een uitsluiting van iedere preventieve vlucht uit een land; dat de verzoekende partij geenszins de vaststelling weerlegt dat de door haar aangehaalde redenen van dit bezoek louter hypothetisch zijn, en door geen enkele objectieve feitelijkheid worden ondersteund; dat het door de verzoekende partij ingeroepen argument de wettigheid van deze vaststelling niet vermag in vraag te stellen;

Overwegende tenslotte dat de verzoekende partij verwijst naar het advies van de commissaris-generaal in verband met een terugleiding naar haar land van herkomst; dat zij voorhoudt dat zij, in tegenstelling met dit advies, afkomstig is van een streek die geteisterd wordt door een aanhoudende golf van geweldplegingen door allerlei rivaliserende criminele benden; dat dergelijke algemene bewering de wettigheid van het betrokken advies

van de commissaris-generaal niet in het gedrang brengt; dat de verzoekende partij niet concreet aantoont dat de wettigheid van de bestreden beslissing erdoor in het gedrang komt, zeker niet in het licht van het voorgaande; dat de motieven van de bestreden beslissing in hun geheel dienen beoordeeld te worden, en niet elk afzonderlijk; dat het geheel van de motieven voldoende draagkrachtig is en een schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet niet kan aangenomen worden;

Overwegende dat het eerste middel ongegrond is;

3.2. Overwegende dat in het tweede middel de verzoekende partij de schending aanvoert van de motiveringsplicht; dat zij verwijst naar artikel 62 van de vreemdelingenwet en naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Overwegende dat de in de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat de verzoekende partij kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering; dat een beweerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht dan ook niet dienstig kan worden ingeroepen;

Overwegende dat uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen niet volgt dat de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zoals zij in de formele motivering uitgedrukt worden, ook in rechte en in feite juist zijn, enkel dat duidelijk moet blijken welke motieven de overheid heeft gehanteerd; dat de toetsing van de formele motivering geen inhoudelijke toetsing van de bestreden beslissing moet omvatten; dat ten overvloede moet worden opgemerkt dat de verzoekende partij geen overtuigende concrete gegevens aanbrengt die zouden aantonen dat de motivering onredelijk zou zijn;

Overwegende dat uit een analyse van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal in een eerste deel op uitgebreide wijze én uiterst gedetailleerd de door de verzoekende partij tijdens het verhoor in het kader van het dringend beroep afgelegde verklaringen uiteenzet; dat vervolgens de commissaris-generaal zijn bevindingen weergeeft van het onderzoek van deze verklaringen;

Overwegende dat de verzoekende partij zich in het middel beperkt tot louter algemene affirmaties zonder concrete elementen aan te brengen die een schending van de motiveringsplicht aannemelijk maken;

Overwegende dat, gelet op het voorafgaande, dient te worden besloten dat de bestreden beslissing blijkt te zijn genomen in overeenstemming met de wetsbepalingen betreffende de motivering van de bestuurshandelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen; dat die motivering de beslissing blijkt te kunnen dragen en bijgevolg afdoende en deugdelijk is; dat het tweede middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op
achtentwintig augustus tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.